

imam oči in spomin. Ej, Bog pomagaj, kako lepo posestvo je bilo pri Planinarju — a sedaj beračijo otroci.“

Tako so se zamaknili romarji v pogovor o beračih, da so na dom čisto pozabili. Še-le neki voznik jih je predramil: „No, če greste, pa pojdimo! Konji so že napreženi.“

„I, kako smo se res zakasnili!“ tožil je nekdo.

„Pa kar nakrat je minul čas“, pritrjeval mu je drug.

„E, kaj bi se! Danes tako nisem za nobeno delo; pol ure preje ali pozneje — jutri bomo pridnejši na ta namen, pa je.“ Tako je tolažil

sebe in znanca neki možak, a vendar poiskal dežnik, nataknil nanj culico, ter se polagoma odpravljal na voz. Pa tudi oni, kateri so hodili peš, kakor Resnikov Štefan, jeli so izginjati drug za drugim. Na to stran je odrdral voz pojočih romarjev, tje jo je zavila gruča pešcev, po oni stezici - bližnjici pa jo je mahnil nekdo brez družbe. Bil je Resnikov Štefan. Tako nekako lahko mu je bilo, prav trdno je upal, da bode Marija izprosila njegovemu bolnemu očetu zdravja. Zazdelo se mu je, da je njegova prošnja že uslišana, in pospešil je korake, da bi se že skožo prepričal na lastne oči, kako je očetu.

(Dalje.)

Iz počitniškega dnevnika.

II.

Ob Tuskulu.¹⁾

Pač se živelo je tod, ob Tuskulu v vilah razkóšnih,
 V davnih, pozábljenih dneh tod ob albánskíh goráh!
 Cicero Marce, tedaj ti tudi si sémkaj zahajal
 Míra, pokoja željan, ko se ti nágnil je dan —;
 Z lávora vencem ovít, ki govor je slavni ga splétel,
 Tod si postajal možak v misli visóke vtopljen.
 Misli modrostne pišoč o vélikih, težkih vprašanjih,
 Ki ti zastavljal jih duh, ki bi razréšil jih rad —:
 Kaj je človeku namèn, kaj njega krepost, dostojanstvo,
 Kje mu tolažba ter up, kádar ga tare bolest,
 Prava katera modróst, kateri način je življenja — —
 Težka vprašanja zares, važna še bolj se mi zdé!
 Mórda je često peró postalo ti, Cicero Marce,
 Mórda odgovorov mnog v dúši zapustil je dvom . . .
 Danes čaróben je svit razlít na moréča vprašanja,
 V svitu nebeškem bliščéč jáсно razlaga jih um.
 Danes je rešeno vse —: raz gôro nad Tuskulom kdanjim
 Tiho v dolino strmí préprosto — križa drevó . . .

Mih. Opeka.

Prijatelju.

(M. O.)

Prvi nisi, niti zadnji,
 Vendar moj prijatelj pravi.
 Kar je zemlji dih pomladnji,
 Meni tvoji so pozdravi.

Meni tvoji so pozdravi
 Sladke priče iz ptujine,
 Da spominjaš se v daljavi
 Mene, svoje domovine.

Mene, svoje domovine
 Nisi zabil v daljni Romi;
 Gorke še gojiš spomine,
 Kot prinesel si jih z domi.

Kot si jih prinesel z domi,
 Čustva hraniš očetnjavi:
 Da pripravljen si za njó mi
 Z roko delati in v glavi.

Z roko delati in v glavi
 Hočeva za dom možata,
 Da se daleč v svet preslávi
 Domovina nepoznata.

Zadnji nisi, niti prvi
 Moj prijatelj — duša zlata,
 A jednak si mi po krvi
 In po duši sva si — brata.

Anton Medved.

¹⁾ Tuskul (Tusculum) je bilo starodavno, utrjeno rimsko mesto v Láciju. Zbok krasne lege so gradili ob njem rimski mogotci svoja letovišča (vile). Med temi je slóvel Ciceronov „Tusculanum“. Dandanes so ohranjeni po nekdanjem mestu le neznatni sledovi, nekaj podrtih zidin. Na višavi, kjer je stal nékoč mestni grad, dviga se velik, lesen križ.